

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ RENE BAZIN

ΤΟ ΤΡΙΦΥΛΛΙ ΜΕ ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΦΥΛΛΑ

ΡΙΦΥΛΛΙ με τέσσερα φύλλα δεν είνε καθόλου ασυνήθιστο και το δρώσιμό του δεν έχει μεγάλη σημασία. Άδισος λοιπόν, κούριε, οι συμπαιρωτές σας, που είνε κι' αυτοί προληπτικοί σαν ήμάς, νομίζουν ότι φέρνει ευτυχία. Ποτέ το τριφύλλι με τέσσερα φύλλα δεν έφερε ευτυχία σε κανένα. Πιστεύετε μα! Γραιίδα που σάς το λέει!

— Και το τριφύλλι με τα πέντε φύλλα; — "Α! όσο γι' αυτό, τα πράγματα είναι διαφορετικά!

Κι' άρχισε να γελιά μ' ένα ύστεροχο γέλιο, από την αντίθεση του θείου της προσώπου που φαινόταν φραγμένο από την χροιά, αγέροχη και μακρινή.

— Όσοις θα όρθι τριφύλλι με πέντε φύλλα, έφρόσθε, μπορεί να πη από είνε ευτυχισμένος. Το πρώτο άγαθο που θα ήρθε, άκούστε; θα τύχη. Μα είνε τόσο σπάνιο να βρεθί! Δεν όρκοιται παρά σε δύο-τρεις μικρές γωνίες του κόσμου. Μια άπ' αυτές τις γωνίες είνε και το άουτο από της Σαβοΐας που βλέπετε από δω πέρα... "Αν καμιά μέρα άποαρσάσω ν' ανέθο θα σάς είδοσάισο γιά να με βοηθήσει στις έρευνές μου. Μα πρό πάντων μίν πητε τίποτε στο Γραιόζέτε Μπουτίτι!... Τόν μου! ...

Δέν θά μπορούσάτε να φαντασθήτε πού γοητεύθη, πού λαμπρό, πού άγγελικό πλάσμα άπ' την κοντεσσίνα Λάουρα, ή άσκα που είχε πεί όλ' αυτά τα λόγια. Ήταν ψυχή λεπτή, κ' είχε μιά όμορφιά τόσο συναρπαστική, όστε όσοι σπανόταν και την χόρταζαν, όπου και άν έδεινε την έμφάνισή της. Μα αυτό όσθε τή στενοχωρούσε, όσθε την κολλάεινε. Ήταν έξοσιπνέτη χρόνον. Η άπ'είλη της, λίγο πού νέα, πού μικροκαμωμένη, έξ ίσου όρώα, μα με μιά όμορφιά χωρίς λάμψη, φαινόταν κιά της σαν άδολοφός της. Δέν την έπρόσθε κανείς περισσότερο άπ' ό,τι προσέχει τή σκά ένος όρώου προάμισο.

Αιτές ή δω μέσ μαζή με τή μητέρα τους έρχότανον κάθε χρόνο στη Σαβοΐα κ' έμεναν στο ίδιο ένοδοχείο με μένα. Έκ'ίνο πού μου είχε κένει μεγάλα έντύπασα ήταν ότι ή κοντεσσίνα Λάουρα άπέφυγε με έξχωριστή έπιμονή να την πληρώσει ή να την χωρετάί ένας συμπαιρωτής της, φλωρεντίνος άριστοκαρής, ό κόμης Γραιόζέτε Μπουτίτι, ένας άντρας καμιά σατανάρια χρόνον, λίγο κούρος, άσθενικός, ό όποιος άφηνε να φαίνεται πούδ ό πόνος πού τού προκαλούσε ή περιφρόνησι της νέας. Αιτόν τόν πόνον τόν έδειχνε συχνά, σφιγγοντας άπειλητικά τή γραβιά του. Τότε ή κοντεσσίνα Λάουρα, ή τόσο πρηφάνη, ή τόσο κομωική και κερία τού έαυτού της, φαινόταν σαν να φρόβια έπως έπισφραδάνε όταν τού βλέμμα της συναντούσε τού βλέμμα του Γραιόζέτε Μπουτίτι.

— Τής κένει πούδ κακό αυτός ό άνθρωπος, μου είνε μιά μέρα έπιπνοιά ή μητέρα της και δέν έξέρω τί θ' άπογίνη. Όρώα, καθώς είνε ή κόρη μου, κούριε, άποκοιρίσε όσόσσο τού πολυκόρημα συνωκόσια πού της προείνοντα από νέους πλουσίους κ' άριστοκαρτές... Άβριο δέν θα ξαναβόρσχη και τέτοους γαιρωσές... Θα γερσά. Και γιατί όλ' αυτά; ... Γιατί ναμείσε ότι διαπέσει από την καρδιά έπ'όρωα αυτού τού ανθρώπου... Είνε βέβαιη ότι μιά μόρα κακή θα χτυπήση την ίσα και τού σόχμο πού θα διαλέξη, άν παντρευτή χωρίς να σπάσει τον κάλο της βασανισίας του Μπουτίτι. Τι τα θέλετε; "Όσοι μας πούδ λίγο, πούδ πολύ, εβιασε προληπτικά... Μή γελάστε μ' αυτό πού θα σάς πώ... Ή κερία μου φέρνει να όρθι τού τριφύλλι με τα πέντε φύλλα πού τού θεωρεί σαν ένα παντοδύναμο φυλάγιο. "Αν τού όρθι, σόδηγε... Την έξέρω καλά. Δέν θαύχη πού άπό τού τού άρδο πού τή βασανίζει και πού θα ισορούσε να την άδηγήσει στην καταπορή... Άλπηνά, κούριε, συχνά σκέπτομα ότι μολοντά μουσεί από τόν άνθρωπο — δέν τόν αναφέρουμε ποτέ — με τ' όνομά του —

μπορεί μιά μέρα να ίσπαυή στην έπίδρασί του και να τόν παντρευτή... Αυτό πια θα είνε ή δυστυχία της ή άριστοκαρής ή ή έσοι μας μαζή... Μεθαύριο ν' ανέθοσε σ' αυτό το άνοσηρό βουνο γιά να γόξοιμε γιά τού τριφύλλι με τα πέντε φύλλα. Έλάτε και σεις μαζή μας.

Την μεθεπομένη παίρνω τού τραίνο πού τού τραίνο πού τού μισά τού βουνού. Ή κοντεσσίνα Λάουρα ήταν όρώα, όπως πάντα και πού πρόσπαρη από κάθε άλλη φορά. Στο σταθμό, πού ήταν γυμνάς από έπίβάτες, ταχυρίστ και διαερμητές, είχε προβάσει τού κεφάλι της από τού παράθυρο τού τραίνο και διακωδίασε περιγράφοντάς μου τα κοστούμα τών άνδρων και τών γυναικών.

Έξαρνα όμως τραβήχτηκε μέσα άπότομα. Είχε γίνε κατάχλιονη. — Κούτάχτε κεί κάτω! τράυλισε. Πιά α ύ τ ό σ!

Έσκωπη πράγματι και κούτάχσε. Μα δέν είδα πούθενά, μέσα στο πλήθος στού σταθμού, τόν φλογώνο κούμα.

— Όχι, κοντεσσίνα, τής είπα. Δέν βλέπω τίποτε. Άσφαλώς θα γελιστήκατε. Έξ άλλου, σε μισή ώρα, θά εβιασε έντελώς μόνος, στο δρόμο πού άίληγει στο έξοδό δάσος, όπου θα όρκοιμε τού τριφύλλι με τα πέντε φύλλα.

Με πιστεύει και ξανάγινε χαρομένη. Και κανένας πράγματι, όταν κτεβήκαμε από τού τραίνο, δέν ήρθε τόν ίδιο δρόμο με μέσ.

Πήγαμνα μετροστά, μαζή με την κοντεσσίνα Λάουρα. Ή μικρότερη άδελφή της και ή μητέρα της έρχότανον σε μερικούς όμητόν άποσασί πού. "Όταν τελείωσε ό όμητός όδρος, άρχισα ν' άδολοφώμει μονοτάτια χαρομένη από τούς ένδοσούς και ξεροί κούτες χειμάρων. "Ανεβάναις άργά, κ' όσο προχωρούσα, τόσο πού πούδ έννοια αιτές τις τρεις γυναικές κτεβήκαμες άλόκληρες από την ίσα ίσα. Μα μόνον ή Λάουρα έδειχνε φανερά την ταχυή της πού με γόρκοινε όλοένα. Ή μητέρα της κ' ή άδελφή της έσοιζαν κάθε τόσο καθώς περπατούσαν, παραμύριζαν ένα κλάδι, έξέταζαν μιά στιγμή τ' αναρίθμητα λουλουδάκια της χλόης τών Άλπεων κ' άνοσηφονότανον, προσπαθόντας να χωμογιάσουν. Δέν είχαν όρθι όμως τίποτε και θεωρία σχεδόν σίγουρη την άστυπρία τού σποσού της έσοιρής.

Όστού ή Λάουρα έδεν φαινόταν άόμα άπελπισμένη. — "Ας ανέθομια άόμην! Έλεγε.

Φτάσαμε σε λίγο σ' ένα δάσος έλατόν, πού οι κορμιά τούς έκολλάειν κ' άρχισαμε στέλλος, παρατηρήμοντες κείτω άπ' τούς μαύρους θόλους τών φλογωμάτων. Το πός μές έρχόταν από τή πλάγια. Είχαμε χωρησά με την πρόφαση να ψάξουμε σε περισσότερα σημεία, μα στην πραγματικότητα γιατί δέν θέλαμε να δείξουμε ό ένας στον άλλο τή σκληρή μας άπογούτητα. Τα τριφύλλα ήταν σπάνια και κανένα δέν είχε πέντε φύλλα, όσθε να πέσει.

Σε μιά στιγμή, ψάχνοντας συναντήκαμε με την κοντεσσίνα Λάουρα και σταθήκαμε με θαυμασμό μπρος σ' μερικά ύστεροχα πολυκόρημα λουλουδάκια πού φύτρωναν ανάμεσα στα έλατα.

Έξαρνα, ή Λάουρα έβγαλε μιά κορμηγή, άπλωσε τού χέρι της κ' άράχσε ένα κλαδάκι στην άκρη τού όποιον ύπτηχε ένα μικρό λουλουδάκι με πέντε πολυκόρημα φύλλα.

— Είνε αυτό! φώναξε. Τό τριφύλλι με τα πέντε φύλλα! Τό όρθι... Μαμιά! ...

Μέτρωνα γιά δέτηρη φορά τά φύλλα τού λουλουδιού από τού φόβο μήπως είχαν γελαστή. "Όχι... "Όχι... Ήταν αυτό! Τό τριφύλλι με τα πέντε φύλλα! Τό φυλάγιο πού θα έξουδετέρωνε κάθε κακό μάτι.

Ή Λάουρα, ή άδελφή της, ή μητέρα της, έβλαγαν, γόλοσαν και τραγοδούσαν άπ' τή χαρά τους.

Ή έπιστροφή μας ήταν γαινήθη ύνερα γιά τού μέλλον και γιά την έστυχία της αγιατμένης; μας και πεντάμορφης κοντεσσίνας.

Τή στιγμή όσόσσο πού άφηνισα τού μπρος, όπου ή Λάουρα είχε άνακαλήθει τον θησαυρό της, μου αφάνησε πως δέσκαμνα τή σκά ενός άνθρώπου πού από τά δέντρα, μιά σκά πού έμοιάζε με τή σκά τού κόμης Μπουτίτι. Μα, φαίνεται, πως κούρπησε ή άπομωκρινήθη άμέσως και γι' αυτό δέν μίλησα στις τρεις συντροφιστές μου γι' αυτό τού άσημάντο έπεισόδιο.

— Αυτό πού με ένδοσάεισε ιδιαιτέρως, έλεγε ή νέα κόρη καθώς κτεβήκαμε.

(Ή συνέχεια στην σελίδα 2449)

Από της 6 Νοεμβρίου άρχισε Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τού 'Αλεξ. Δουμά - πατρός. Επίσης συνεχίζεται ή διανομή τών Α' Β', Γ', Ε', ΣΤ' και Ζ' διόλιον μας: «ΚΑΤΟ ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΙΛΥΡΕΣ», τού 'Αλεξ. Κάο, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τού Δουμά υιοή, «ΜΑΝΟΝ ΑΕΣΚΩ» τού 'Αββά Περβό, ή «ΓΚΡΑΤΣΕΛΛΑ» τού Λαμαρινού ή «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τού Μυσό ή «ΕΡΩΣ ΟΡΙΑΜΒΕΥΕΣ» τής Ντελλί και «ΔΥΟ ΚΑΡΑΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τού 'Αλεξάνδρου Δουμά-πατρός «ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τής Ντελλί. Τό «ΜΙΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», γιά να άδικοσπύρουν τούς πολυλήθεις άνοήτους τών άπερσοσών, έκτός τών βιβλίον, όο τού προσφέρουν κάθε μήνα ός δώρον, να τούς διακολύνουν ν' άποκτήσουν και τά άλλα βιβλία της βιβλιοθήκης τών. Έτσι, όσοι από τούς άνοητούσας μας παρουσιάζουν τά τέσσερα βιβλία, τα όποια γυρίζονται γιά να πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΑΕΣΚΩ», θα δούναι να πάρουν συγχρόνως και την «ΠΑΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ» τού Μπαζζάκ ή την «ΣΦΙΓΤΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τού 'Ιουλιού Βέιν, κληρώνοντες όέτω δωροσκά γιά τού καθένα άπ' αυτά, άν τή τών 20 πού γυρίζονται έκατον.

ΑΤΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2424)

"Όταν όμως έπιθετο πήκαμε στα πλοία, είδαμε ότι ένα γκρίζο τσοπανόκαλλο τσι Παρανασού μας είχε παρακολουήσει ως αυτό, κολυμπώντας και γαυίζοντας με απόγνωση. Είδαμε το δυστυχισμένο ζώο να θα πνιγόταν κ' η καρδιά μας το συμπόνεσε. Το λυπήθηκα κι ο ίδιος ο συνταγματάρχης μας, γιατί στο τέλος παρά την αρχική διαταγή του μας έπέτρεψε να το πάρουμε μαζί μας. Εύτυχώς γιατί αλλιώς θα πνιγόταν..."

"Έτσι από ένα άρκετε επίπονο ταξίδι πολλών ημερών δια ήρας και θαλάσσης ξαναγύρισαμε στο Βυρτομποργκ της Βαυαρίας, όπου και στρατιωσιάσαμε στον παλιό στρατώνα μας. Εκεί μας έγινε μεγαλύτερη υποδοχή άνωτέρα κάθε προσδοκίας από τους συγγενείς μας.

"Αλλοίμονο όμως, ή ύδοχογή είχε και τή θλιβερή της όφης. Γιατί πολλοί από τους συμπατριώτες μας τού κάκου αναζητούσαν τούς δικούς τους άνασσα στις τάξεις τών στρατιωτών μας. Καί, όταν ρωτούσαν τι άπέγινε, τούς άπαντούσαμε, σκούθοντας τά κεφάλια μας:

— Πέθανε από έλονοσία... ή σκοτώθηκε στή Μάνη... Τότε τά ξεφώνησε τής φράς τών άλλων πού είχαν ξαναβρεί τούς δικούς των, τά διέκοπαν οι λυγμοί τών συγγενών εκείνων πού δέν ξαναγύρισαν.

"Ο γέροντ' πατέρας μου ήρθε και με υποδέχθηκε στήν είσοδο τής πόλεως. Καθώς με φίωσε με λαχτάρα μου είπε ότι στον έξώστη κάποιου σπιτιού τή κεντρικού δρόμου από τόν όποιο θά περνούσαμε θά έβλεπατή μητέρα μου και τήν άδελφή μου. Πράγματι σέ λίγο είδα κ' έναν έξώστη τά άγαπημένα μου αυτά πρόσωπα, τά χαϊρέτησα με τόν σπυθί μου. Άλλά ή μητέρα μου δέν με άναγνώρισε. Γιατί τού μουστάκι μου είχε μεγαλώσει και ό έλληγνικός ήλιος με χε ψήσει. Έπί πλέον δέ, είχα παχύνει. Μόνον όταν κασκόφωσα και ήρθε μαζί με τόν πατέρα μου, τότε μ' άνεγνώρισε και ρίχτηκε, κλαίγοντας, στήν άγκαλιά μου.

Αυτό τó τέλος είχε ή κρόδος μας στήν Ελλάδα. ΤΙΛΟΣ

ΤΟ ΤΡΙΦΥΛΛΙ ΜΕ ΤΑ ΠΕΝ Ε Φ ΛΛΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2441)

πυβάνιαμε τó βουνό, είνε ότι θ' αμάρτω τó λουλούδι από τις συνθήκες που άπαιτούνται για να είνε ή ιδραία τόν πλήρη κ' άκαταμάτη: Έγώ τó είδα, εγώ τó έκομα κ' αναιείς άνθρωπος με κακό μάτι δέν πέρρασε όίοντα πόν από μιά άπό τó μέρος αυτό.

Ξαναβίναμε με τήν άνάστηρί μ' τώρα τήν τραγούρα τού ξενοδοχείου, όπου φτάσαμε άργά τó βράι.

Στό τραπέζι, ή κοντασίνια Άννα φώθηκε καθισμένη σχεδόν άπάντη τών νόμια Μπουτί. Γ' πρώτη φορά, δέν ζήτησε ν' άποφύγη τó δίεμμα τών Φαντών μ'ετα σάν να τó προαλάη.

Ξαναβίναμε τήν περιεργή φυσιογνωμία αυτού τού Έταλό με τó λεπτό μουστάκι και τά μαύρα μάτια, αναβίναμε τή χείλη τών πού άνοξαν για να πούν με γλυκό ήρωισμόνιο:

— Κοντασίνια Λάουρα, ήμουν ζεγώ στο βουνό και σ' είδα, όταν κόνταμε τó τριφύλλι με τά πέντε ήλλα πού φέρνει τήν εύτυχία.

Ξαναβίναμε όλους τούς συνδυατισμούς δρθίους και τήν νέα κόρη, πού τή μετέφεραν λαποθυμαμένη στήν κούρη της.

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2447)

— Άρχισαμε τής είτε άπάντα ό τ' ή δς τών έδωκιστών. Σ' αυτό τó γράμμα, πού τó έλαβα άπόψε στή λην, μου γράφεται ότι θά έρχαστε στίς δώδεκα και μισή. Είνε μιά ώρα!... Μιά δέν περφαίει... Μ' είδοπατ' όσα: ότι έχετε να μ' έδώσετε τρία γράμματα τής λαίρης Άλμπερτ, πού έβλήτουν τήν ύπαλήρη τ' Θάμισσα! Είμαι πρόθεσιος να τ' άγοράσω...

"Η άγνωστος άνοξε τήν τσάντα της' άντί να δγάλη από μέσα τά γράμματα, έβγαλε ένα πιστόλι. Έπα, με τó άριστερό χέρι, άνασάναμε τó βέλο της:

"Ο Μίλβερτον χλωμίσε ξαφνικά κ' όρε να τρέμη:

— Έσείς!... Έσείς!... ψήθασα καρπότος.

— Ναι, είμαι εγώ, ή λαίδη Έβερον, ή από τά θιματά σου! τού φώναξε ή γυναίκα με τó μαύρο βέλο. Μ' έξ: να χωρίσω από τόν άνδρα μου και να έξεαφανισθώ από τ' άποστρατικά σαλόνια... Τώρα ήθελε ή σενιά μου να σ' έδικιδηθώ! Μίλβερτονισα ένα τέρμα!...

Και με σταθερό χέρι τού φάναξε δύο σφες στο κεφάλι. Έπειτα, κατέβασε τó βέλο της και χάρηκε σάν άσπρη μέσα στο σκοτάδι...

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2413)

άνθισμένο Μονμπρανσύ. Στίς όχτά άκρόθας, ή πόρτα τού σαλονιού άνοιξε και παρουσιάσθηκε ό Ροξέ.

— Εμπρός, τούς είπε, είσαστε έτοιμοι; Τό αυτοκίνητο σ' έ περιμένει... Έγώ θά περάσω μία στιγμή από τή Βουλή για να δώ άν θα ψηφισθή άπόψε τó νομοσχέδιο για τά Δημοσία Έργα και μόλις τελείωσω θάρθω να σ' έρω στο Μονμπρανσύ. Περιττό να με περιμένετε έδώ πέρα... Θά κάνετε ένα όραίο περίπατο... Έμπρός!... Μόνον πού δέν έμπιστεύω τó τμήσι τήν Όδέιτη... Είνε ό έρωτήρη... Σ' παρακαλώ, Ραίνα, να οδηγήσεις σου τó αυτοκίνητο... Σήμερον, έ; Όρεθονισώ λοιπόν στο 'Άστρο Παγώνος τού Μονμπρανσύ!...

Κ' έφυγε, για να περάση από τή Βουλή.

Άπό κείνη τή στιγμή δέν τις ξαναείδε πιά. Τις περιμένε ως τά μεσάνυχτα στο 'Άστρο Παγώνος. Έπειτα, άνήσυχος, έβρεξε στήν άστυρία για να μείθη μήπως τούς είχε συμβή τίποτε. Κ' εκεί τότε τών πληροφορήσαν ότι ένα κίτρινο αυτοκίνητο, πού έφραζε με ύληγυιά ή ταχίτητα, είχε πέσει στο Στρανάο. Ένας χωροφύλακας πού περνούσε γύρω από τó μέρος πού είχε γίνει τó δυστύχημα, είχε προσέξει ότι στο τμήσι καθόταν μιά γυναίκα με μαύρα μαλλιά. Λ... και ξαναβίνα κατέλλα γελούσε δίόχαρη...

Ό Ροξέ, κατάκλιτος, σφαιρώθηκε σάν παρ' όβελια. Ποτέ του δέν θά μπορούσε να φρανταθ, σκληρή ή έδωξήσε της Ραίνας.

ΦΡΕΝΤΕ!

ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΑ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2446)

σα και κάρησε κοντά στή φωτιά. Κι' έτα περάσαν μερικές ήμέρες... "Όταν θά περάσουν ό Καναδοί άστνομικοί, σκυλαρχίζονται ό Άνταις, θά τούς παραδώσω αυτόν τόν ταχυδωστήρι..."

Μά οι Καναδοί άστνομικοί δέν περνούσαν, γιατί κινηγούσαν, πάνω στους παγετόνες τó δολοφόνο ένός χωροφύλακα. Ό χειμώνας ήταν άγριος. Κι' ό κινηγός δέν μπορούσε να λιώση τόν έξνο. Όπότος τόν φώσαν διαρκώς, γιατί ήταν δέθασος ότι ό άγνωστος θά τόν δολοφονήσει μόλις εύρισκε τήν παρκομική έκπαιρία, για να τόν κλέψη. Κρατούσε λοιπόν πάντα τó πιστόλι στο χέρι, παρκομίνε κάρη κίνηση του και δέν τού μιλούσε ποτέ. Έπίσης δέν τόν άφησε να πάση ούτε ένα μαχαίρι τού τραπέζιού και μιά φορά πού πέρα ό άγνωστος τó σκευάσει για να σκίση έβλα για τó τζάκι, ό Άνταις τού έφραξε μιά σφαίρα στή πόδια για να τόν τρομοκρατήση.

Κάθε νύχτα πιά, τόν έδνε χειροπόδαρα σέ μιά καρέκλα, για να μπορ' να κοιμηθ ή ήσυχος. Μά ή ζωή αυτή, ύστερ' από λίγο περίερασε σά νεύρα τόν κινηγό τών γουανερών. Κατάλαβανε πός θά τρελλανόταν. Τό ή' έρω έφραζε και ό άγνωστος. Κι' ένα βράδι πού ό Άνταις έτοιμαζόταν να τόν δέση πάλι σέ μιά καρέκλα, άνοιξε τήν πόρτα και χάρηκε μέσα στήν γιονοθύλακα.

"Ο κινηγός ξέσπασε σ' ένα σαρκαστικό γέλιο κ' άμπαρώσε τήν πόρτα του. Μά τήν νύχτα εκείνη δέν μπόρεσε να κοιμηθ ή. Σύνλογίζονταν τόν άγνωστο πού είχε έξαιρετισθ ή μέσα στή νύχτα.

"Υστερ' από όχτώ ήμέρες, πέρσαν τέλος οι Καναδοί άστνομικοί. — Βρήκαμε, ή' ή' πού κίπτο από τήν καλιόρα σας έναν άνθρωπο, πού πεθανε από τó χρέο! είπαν τού κινηγού. Τόν έφραμε. Ήταν ένας ήσυχος και τίμιος ένοχοκόπος. Δέν είχε περάσει ποτέ τού κανένα... Μά στάθηκε άτυχος... Έπεσε, μιά ώρα μακριά από τήν καλιόρα σας...

"Ο Κλάου Άνταις δέν είπε τίποτε. Άπό εκείνη τή ήμέρα όμως έγινε άλοκολικός. Πένι διαρκώς σήσται για να έρχισή τις τίψεις του!... Είχε άφήσει έναν τιμό άνθρωπο να πεθάνη...

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ

"Ο Σέρλοκ Χόλμς όγρηκε τότε από τόν κρηφώνα μας, έφραξε κοντά στήν πόρτα, τήν κλειδίσε και μ' ένα σήμαμα πέρρασε πάνω από τó πλάμα τού Μίλβερτον κ' άνοίξε τó χρηματοκιβώτιό του. Υστερ' άρπάξε όσα γράμματα δροσκάντουσαν εκεί μέσα και τά έφραξε σέ κ' φωτιά. "Όταν έκαψε και τó τελευταίο γαρτί, έβασε τó φως και μού φώναξε:

— Γρήγορα, Ουάτσον! Θά βγούμε από τόν κατόνα...

Οι ύπηρετές πού είχαν έπινησά από τούς πυροβολισμούς, προσπαθούσαν ν' άνοίξουν τήν πόρτα τού γραχείου. Έμεις, άνοίξαμε τó παρκομίο τού κατόνος, πηδισαμε στόν κρηο και περάσαμε πάλι τά κάρηκελα δίχως να μιά δη κανείς. Έκει τότε, στο δρόμο, πήραμε κ' ό δύο μιά θαυμά άνάσα. Τί παρ' έξην περιπέτεια!...

— Άγαπητέ Ουάτσον, μ' έλεγε τότε ό Σέρλοκ Χόλμς, είμαι πάρα πολύ εύχαριστημένος από τó τέλος πού δόθηκε σ' αυτήν τήν ιστορία...

— Κι' εγώ, τού άπάντησα χαμογελώντας. Και συνεχίσια σιωπηλοί τó δρομιο μας μέσα στήν ύληγη.

ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΥΛΑ